

MI MLADI BORCI

POSTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROCNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 30. DECEMBRA 1938.

ŠTEV. 16.

Pogledi v novo leto

O polnoči, ko se eno leto prelije v drugo, obide človeka slovesno pričakovanje in prijeten nemir ob misli, da stopamo v novo dobo, v kateri se morda skrivajo neznane spremembe in neslutena doživetja. Komu pa prinese novo leto večje spremembe, komu toliko novega in prej neznanega kakor nam mladim? Za koga je tudi eno samo leto tako odločilno kakor za nas?

Stotine abiturientov bodo letos izbirale poklice, tisoči ostalih slovenskih študentov se bodo pregrizli skozi Livija ali Cicerona, predelali prvi ali drugi del slovenske književne zgodovine ali z zadoščenjem ugotovili, da so premagali integrale in diferencialne.

Mimo teh zadev, ki se tičejo izobrazbe in znanja, se pa mlademu dijaku postavljajo za bodočnost še mnogo važnejša vprašanja, vprašanja značaja. Živimo v dobi velikih dogajanj, v dobi silne moči in dinamike. Vsakdo dobro čuti, da učeni slabiči in neznačajni izobraženci niso nobeni občudovanja vredni junaki in da imajo bodočnost možje močne volje in jeklenih značajev.

*

Čas torej zahteva ljudi močne volje in trdnega značaja. Do znanja mislimo, da vemo pot in da jo imamo — toda kje je cesta, ki vodi do močne volje? V šoli? V študiju?

Jules Payot, neverni psiholog, znameniti raziskovalec in učitelj močne volje, vidi v Cerkvi vzgojiteljico značajev, ki ji ni primere, in ugotavlja, da danes, ko toliko manjka njeno vodstvo, ničesar ni dobiti, kar bi bilo njen blagodejni vpliv na vzgojo značajev nadomestilo.

Jules Payot tudi ugotavlja splošno oslABLJENOST volj v moderni inteligenci in zlasti v dijaštvu. Ta oslABLJENOST volj je dejstvo. Ni čuda zato, ako je njegova knjiga že v prvih 14 letih

doživela 27 izdaj, poleg tega pa je bila prevedena v mnoge druge jezike.

*

Odkod veliki vpliv Cerkve na vzgojo značajev?

Jules Payot ne vidi velikih virov moči volje, ki so skriti v nadnaravnem svetu. Vidi pa v Cerkvi druge sile, naravnega reda, psihološke činitelje.

Psihologija pove, da sila volje izvira iz nagibov, in da značaja daje moč lepota in visokost ciljev in idealov, ki zanje zagoriš.

Življenje brez idealov prinaša duševno praznoto, nemir, oslABLJENOST. Vprašanje je samo, kdaj se ga človek naveliča in vso to praznoto brezidealnosti spozna.

Ali si morda tudi ti med tistimi, ki jih ta praznota muči? Ali imaš ideale, a si se premalo poglobil vanje?

V Cerkvi so studenci žive vode, da se iz njih napiješ moči. Kako globoko si zajemal iz njih?

*

Visokih, plemenitih, resničnih idealov — teh manjka človeštvu, in zato mu tudi manjka moči in svetlobe in miru. Kdo mu jih bo prinesel?

Ni je sile na zemlji, ki bi skrito lakoto po idealih mogla v taki meri zadovoljiti kot to more katoliška Cerkve. Toda kdo bo tem lačnim prinesel tega kruha moči?

Novo leto ti prinese novih spoznanj in povede te k novim odkritjem in dognanjem znanosti.

Ena največjih sprememb in eno največjih odkritij, ki jih marsikomu more prinesiti novo leto, pa je, če svoji duši in svojemu življenju odkriješ prave ideale.

Srečno novo leto želimo vsem našim prijateljem in čitateljem — „Mladi borci“

Predrzo pisanje

G. Vitko Musek je v oceni knjige dr. Antona Breclja, »Ob viru življenja« zapisal v Dejanju 1938, 347 in 348 tudi te-le stavke:

»Na zborovanjih pri predavanjih in sestankih, na prižnicah in v šoli smo slišali mnogo o »beli kugi«, o »rak rani« in podobnih besedah, s katerimi so nas neprestano strašili...«

»Nič niso tu pomagale kongregacije in družbe, nič neprestane grožnje s peklom, ki sem jih kot nujno sankcijo za greh proti šesti božji zapovedi moral nešteto krat slušati iz ust mnogih misijonarjev po kmetijskih farah in vse podobne grožnje!«

»Vso to neurejenost je še bolj zapletla kopica tako imenovanih vzgojnih knjig, med katerimi omenjam predvsem Jakličovo »Svetlo pot!«...«

»Vkljub vsemu svojemu praznemu govoricenju katoličani nismo mogli nuditi v tem oziru prav ničesar razen »premišljanj« o »šesti božji zapovedi« in podobnem! Vztrajno smo filozofirali o problemu koedukacije in podobnem, postavljali tu fiksne trditve in celo načela, ki pa so se v praksi pokazala za slaba, prav nič življenska in tudi zelo malo splošno vzgojna!«

»Zdi se mi, da je v to nejasno, moraliziranje prišla dr. Brecljeva knjiga »Ob viru življenja« kot revolucionaren poizkus, razbiti to okostenelost in življenjsko odmaknjenost!«

Ti stavki zvane tako, kakor da se posmehujejo cerkvenemu prizadevanju za ohranitev čistosti med ljudmi. Morda avtor ni tako hudo mislil, toda zapisal je nepredvidne in predrzne stavke. Na ta način ocenjuje delo Cerkve nekatoliška kritika, stara liberalna in marksistična, ki ne prizna čistosti kot božje zapovedi, marveč kvečjem kot zdravstveno zahtevo.

Knjiga g. dr. Breclja ima svoj pomen. Resnemu bralcu bo pomagala odkrivati tajne življenja brez nevarnosti za čistost. Toda za vzgojo k čistosti pa je treba

precej več, kot le razodevati, kako se vrše funkcije spolnega življenja. Upravičeno trdimo, da so za vzgojo k čistosti veliko bolj potrebni нравni in nadnaravni nagibi, ki nam jih daje vera, kot pa pouk o seksualnem življenju, ki nam ga daje zdravniška veda, čeprav je tudi ta koristen.

Gornji stavki v kritiki omalovažujejo delo, ki ga vršijo duhovniki, misijonarji in kongregacije za vzgojo mladine k čistosti, in so krivični.

Za šesto božjo zapoved je izrekel Bog isto večno sankcijo pekla kot za vsako drugo. Duhovniki morajo po svoji službi to sankcijo razglašati, pa naj je komu to ljubo ali ne.

Vsi poznavalci verskega in нравnega življenja med Slovenci soglasno sodijo, da so kongregacije silno veliko pripomogle k vzgoji čistosti med našim narodom; vsega pa seveda niso zmogle, zlasti pri tistih, ki so ostali zunaj njih, in so z nekakim pomilovalnim posmehom na nje gledali.

Člen 24. strankinega programa

Nemški katoličani proti narodnemu socializmu v času, ko je prihajal na oblast, niso posebno nastopali. Na eni strani so videli, da odločno nastopa proti socialnim demokratom, ki so bili takrat zelo močni, na drugi strani pa so se zanašali na 24. člen narodno-socialističnega programa. Ta člen govori o razmerju narodnega socializma do krščanstva in pravi, da se narodni socializem priznava k »pozitivnemu krščanstvu«.

Kaj je s tem »pozitivnim krščanstvom«? Ali je nacizem mogoče le pripravljeno na kako spravo s krščansko vero? Ali se mogoče nacizem in krščanstvo vendar le ne izključujeta?

Odgovor na ta vprašanja dajo narodno-socialistične razlage člena 24. Razlaga tega člena je pri narodnih socialistih dvojna.

PRVA RAZLAGA

Prva razlaga pravi, da pomeni izraz »pozitivno krščanstvo« tisto krščanstvo, ki ga ustvari instinkt in moralni čut nemške duše, ki je najplemenitejša od vseh duš. Tisto krščanstvo pa, ki narekuje svobodni germanski duši obvezne dogme, ki uči, da ni vse dovoljeno, kar narodu in rasi more koristiti, krščanstvo, ki uči ponižnost in ljubezen, to krščanstvo ni pozitivno, ampak je negativno. Treba je drugačnega krščanstva, pozitivnega krščanstva, ki ne misli na drugi svet, ki ne uči kakih razodetih in obveznih resnic, ki

daje prav tistemu, ki je močnejši, in blagoslavlja vse, kar more koristiti rasi, pa naj bo to po katoliškem moralnem pojmovanju dovoljeno ali ne.

Tako pojmovano »pozitivno krščanstvo«, pa seveda ni več krščanstvo, niti poganstvo ne, ampak nekaj še bolj spačenega in nezdravega.

PRAVA RAZLAGA

Druga razlaga člena 24. in izraza »pozitivno krščanstvo« pa je bolj naravna in odkritosrčna. To razlago je dal eden od narodno-socialističnih vodij in se zdi, da je še najbolj pravilna. Ta razlaga pove, da je v programu narodno-socialistične stranke zato omenjeno »pozitivno krščanstvo«, ker je bil nemški narod ob nastopu narodnega socializma kakor velik bolnik, kateremu se ne sme povedati vse resnice, ker bi ga resnica strla. Beseda o »pozitivnem krščanstvu« pomeni samo pomirjevalno injekcijo, ki jo je dobil nemški narod za prvi čas, ko se je vse preokrenilo.

Danes, po petih letih narodnega socializma, pa se že lahko odkrito pove: dober Nemec ni katoličan, ni protestant, ni kristjan, ampak narodni socialist.

Narodni socializem in krščanstvo se torej izključujeta.

Tega dejstva ne spremeni niti člen 24. strankinega programa niti prazna beseda o pozitivnem krščanstvu.

Vsakemu dnevu zadošča njegova naloga — Toda vsak dan mora imeti svojo nalogo. Maršal Lyautey

Tonek in njegov sveti večer

Tisto leto je Tonek z nemirnim hrepenenjem čakal svetega večera. Že kmalu po Vseh svetih se mu je vsadila v srce tiha slutnja, ki je bila pričakovanje silnega razkritja nečesa, kar je že dolgo zaman iskal. Zdelo se mu je, da mu bo tisto odkritje na sveti večer prineslo oporo, ki bi nanjo naslonil trudno glavo.

V tem pričakovanju je hodil po ljubljanskih cestah, ta slutnja ga je grela v ozki, nezakurjeni sobi, kjer je v dve gube stisnjen čepel za živno mizo in delal.

No, Tonek se ni cmeril in tožil, kakor imajo mnogi navado. Preponosen je bil, da bi kazal drugim svoje težave, ki so mu iz dneva v dan vztrajno glodale lica. Preponosen je bil za tožbe, zato je molčal in tiho hodil svojo pot.

A v vsakomer, prav v vsakomer tli — pa bodi še tako majhna — nada na lepše dni. Tako je tudi Tonka v trpljenju krepila slutnja tistega velikega, ki ga je čakalo. In včasih se je zalesketala v njegovih očeh slika tistega velikega pričakovanja — in takrat so zažarele svetleje in jasneje, kakor bi ne bile poznale nobene bridkosti več.

Tako je živel in delal zadnje tedne v adventu; dva tedna pred božičem pa so ga prevzele velike, svetle sanje, ki se jim je sicer nerad vdajal, a kadar si jih je zaželel, so ga obiskale v vsej lepoti in sijaju.

Samotno popoldne je bilo in sneg je padal, ko je v videnju gledal sveti večer pri svojih. Čisto določno se je videl, kako je pravkar stopil v hišo. Domačim so se oči zaskrile, dlan je stisnila dlan... In potem si pripovedujejo marsikaj. Tonek baje o mestu, o luči, visokih hišah, domači pa o domu, kravah, konjih, prašičih. Prav vse pride na vrsto, mati pove še kaj o svojih nadlogah; bratci in sestricice seveda klepetajo o svojih stvarih, tako da človek ne ve, koga bi poslušal. Pa se že vse tako uredi, da je prav. Potem mora pomagati bratcem in sestrici, ko postavljajo jasele. Tega pastirčka postavijo tja, tistega, ki malo šepa, tjakaj, kravico pa spet drugam, ker je pač tako sestrici po volji. Seveda, najmlajša je, rajnkemu očetu je podobna. Zato ima zadnjo besedo v hiši in vse se ji mora pokoriti... Ko odzvoni večerni zvon, gredo okoli hiše in poškrope ter pokade sleherni kotiček, proseč Jezusčka varstva in blagoslova. Po rožnem vencu pojo

večno lepe božične pesmi, ugibajo, kakšne sanje devajo Jezusčku usta v nasmeh, kaj premišlja resni Rednik... Ura bije že poldvanajstih. Odpravijo se v cerkev. Zunaj leži sneg, lep in bel kakor kožušček sosedove Tinice. Na polnočne romarje mežikajoč gledajo z jasnega, čistega neba, ki je mirno in skrivnostno kakor ta sveta noč.

Take in podobne podobe so tisto popoldne migotale Tonku pred očmi. Ko so prešle, si je pomencal oči in si zaželel, da bi že skoraj minila ta dva tedna.

*

Minila sta, vse trpljenje je minilo, tudi dolgočasne vožnje do doma je bilo naposled konec.

Stopil je v temno, nerazsvetljeno vežo in pozdravil tako veselo, da se je glas razlegel po vsej veži, še na cesto ga je bilo moči slišati. »Dober večer, dragi moji!« Pa mu niso veselo prihiteli nasproti. In mati mu ni prva stisnila roke, kakor je pričakoval. Ko se je v temi dotipal do hišinih vrat in jih odprl, so vanj zastrmele žalostne oči, kakor bi bile hotele vprašati: »Kdo je, ki si upa z d a j tako glasno govoriti?«

Tonku so omahnile roke, ki jih je bil zakrtil v pozdrav. Glava mu je omahnila, kolena so mu klenila in sklonjen je stopil k bolni materi, ki je izpod odeje stegnila suho, belo roko. Tonek jo je stisnil in čutil, da ni ne topla ne mrzla. »Bog daj!« je dejala mati. In njen glas ni donel sladko in prijetno, kakor prejšnje dni. Bil je top in brez barve. »Ali ste bolni?« Prikimala je. Tonek je sedel. Sestrica je nekaj časa prestavljala pastirčke v jaselech, ki so jih bili postavili že popoldne. In nihče se ni zmenil za njeno početje. Potem se je še ona naveličala.

Ob uri škropljenja so se dvignili in šli okrog hiše, vsi žalostni in potrti. Molili so, kakor veter šepeta z listi, glasneje se niso upali. Po molitvi so bratje in sestrica sedli k jaselecem, Tonek pa k materinemu zglavju.

»Jezusček najbrž lepe sanje sanja!« je dejal brat, ki je vsaj za trenutek hotel pozabiti na materin kasešlj, njeno hlipavo dihanje in kalne oči. »Najbrž prav lepo sanja!« je ponovila sestrica. Nato je bilo moči slišati le materino neenakomerno dihanje.

Tonka so v očesnih kotih zapekle solze in ustnice so se mu malone

ukrivil v jok, čeprav je hodil že v šesto solo. Z bridkostjo v srcu se je spominjal, s kolikšnim veseljem je čakal tega svetega večera, ki je bil vsako leto najsvetlejši od vseh drugih večerov tistega leta. Toliko se je veselil jaselec in kramljanja o Jezusčku in petja in smeha! In zdaj? Nič. Bog ga je prikrajšal z materino boleznijo za ta edini večer, ki je res lep in svetel. Zakaj mu je Bog skalil ta sveti večer? — Nenadoma se je zavedel vsebine tega vprašanja, ki se je vtihotapilo vanj, in bil še bolj zmeden in neboljen. Začutil se je krivega pred Bogom, ker je godrnjal nad Njim zaradi svoje izgubljene radosti, namesto da bi ga pa poprosil za materino zdravje.

Tedaj se je oglašila mati: »Zakaj pa nič ne požete? Ali ni nocoj sveti večer? Zakaj ne ugibate Jezusčkovih sanj? Kaj, ali jih letos ne sanja, ali so v jok nabrana njegova usta?«

Molčali so. Sleherni izmed njih je mislil tisto edino, kar je vse begalo in jim ni dalo miru. A bili so predbodri, da bi povedali materi, da je zelo slaba in da se zanjo boje in zato ne morejo peti.

Povedala je mati sama. Na komolce se je oprla, se dvignila in povedala: »Ali se bojite zame? Kako ste otročji! Tonek, še ti si pozabil, da se je danes rodil Jezus. Zdaj sanja, kako bo pomagal mneni in vsem ljudem. Zapojmoli! Sveta noč, blazna noč!« Zapell so.

In tedaj se je zgodilo, da jih je obiskal tisti veliki, večno lepi in tisočkrat blagoslovljeni in osrečujoči trenutek svete noči. Obiskal jih je trenutek resničnega doživljanja tiste velike, nam skoraj nedoumljive skrivnosti o rojstvu Človeka, ki nam življenje deli —

Tisti večer je Tonku prvič jasno prišlo do zavesti, da so jasele resnica, ki moramo verovati vanjo. Uvidel je, da nam jaselec ne smejo biti samo svetla lučka otroških dni, ko smo v pastirčku videli samo pastirčka, v Jezusčku samo ljubko se smehljajočega otroka. Jasele so in morajo biti mnogo, mnogo več: veselje, zaščita in uteha vsega našega življenja.

Od tistega svetega večera je Tonku sveti večer potrjen njegov in materine velike vere v Njega, ki nam veselje, bridkosti, uteho in življenje daje.

Verujem v moč molitve. Ne zato, ker sem prepričan katoličan, marveč kot učenjak. Brez vere ni sreče. Marconi.

Tom Playfair

»Ne berem rad nabožnih knjig.«

»Bil je to človek istega kova. Studiral je v Rimu ter sklenil, da bo postal velik učenjak. Dneve, mesece in leta je blede nad knjigami in končno postal velik filozof. Ko ga je beséda svetega Ignacija spreobrnila, je z isto trmo pridobil duše za Kristusa. Delo, trpljenje, lakota, utrujenost, nič ga ni ustavilo, vztrajal je do konca. Tako je postal Franc Ksaver veliki apostol novega veka.«

»Ampak, zdi se mi, pater, da če bi bila trma dobra lastnost, bi me ne vodila k porednosti.«

»Da, trma more voditi do zla. Ali ni kruh dobra stvar?«

»Je.«

»Toda ne za tlakanje ulic. Trma je dobra, toda treba jo je voditi. Trma je znamenje močne volje. Če vi trdno hočete to, kar je dobro, se boste visoko povzpeli v dobrem. Če pa trdno hočete zlo, boste zdrknili na dno hudobije. Ah, kolika nesreča, da nekateri otroci ne poznajo tega odličnega božjega daru! Poznal sem veliko število gojencev, ki vso svojo voljo in vse zmožnosti uporabljajo v to, kako bi se izognili delu in učenju, ne da bi bili kaznovani. Če bi toliko svojih moči uporabili v dobro, bi postali odlični fantje. Tudi vi, Tom, pazite, da ne boste slabo uporabljali te svoje trme, svoje energije, svoje volje; ker to je končno... to je božji dar, in vi mu boste najbolje za ta dar hvaležni tako, da ga boste pravilno rabili. Ko vas je Green pretepal, niste spregovorili niti besede, izgubili ste zavest, vdati se pa niste hoteli.«

»Tokrat nisem nič mislil na to.«

»Tokrat ste res hoteli. Spravite se nad učenje z isto voljo. Dolg čas, stud in miselna borba naj vas nikar ne ustavijo. Ne dajte se premagati, vi zmagajte. Tedaj boste videli, kakšen zaklad je v vaši volji. Sicer pa, ali ne upate nič, da bi bilo letos vaše prvo sv. obhajilo?«*

»Da, pater, saj imam že enajst let... tu je Tom zadržel, »in kadar mislim na svoje prvo obhajilo, se spominim matere. Sedem let sem bil star, ko mi je umrla, toda dobro se spominjam, kaj mi je rekla: »Tom! Obljubi mi, da boš dobro opravil svoje prvo sveto obhajilo.«

Tom se je nemirno presedel. Gledal je pred sabo sladki, čisti obraz svoje matere, njene črne in globoke oči, ki so žarele v ljubezni, čutil je njen poslednji objem, videl je, kako se ji ustnice pregibajo v zadnji molitvi, kjer je izročila sveti Devici svojega otroka. Objem je postajal slabši, ljubljene oči so se zaprle, in medtem ko je pokrival s poljubi mirni materin obraz, so mu povedali, da je mati odšla k Bogu. Vse do podrobnosti je videl Tom zdaj pred seboj.

Pater Middleton je bil ganjen. Zdaj je jasno videl v to majhno, a zlato srce.

»Ah!« pravi profesor. »Hudo je, biti brez matere. Pri vaših letih to človek hitro pozabi. Vi pa niste pozabili.«

»Da, kako naj pozabim!«

»Tom, jaz vam zelo zaupam.«

»Pater, tega zaupanja jaz ne zaslužim.«

»Zaslužite ga, ali pa se zelo motim o vas. Povedal vam bom tajnost, toda pod pogojem, da jo obdržite zase. Pred tremi tedni sem dobil od Vašega očeta pismo, kjer me oče sprašuje, če sem z vami zadovoljen.«

Tom je pobledele.

»Doma, se zdi, ste bili neznošni, in vaš oče dvomi, ali ste za prvo sveto obhajilo že sposobni.«

Tomu je zastala sapa.

»Pravi dalje, da če moje poročila o vas ne bodo zadovoljiva, boste počakali še eno leto.«

Tom je pogledal skozi okno.

»Pred pol ure sem na očetovo pismo odgovoril.«

»Tedaj sem zgubljen!« Tom je bil uničen.

»Tu je pismo. Poslušajte:

... Svojeга mnenja o Vašem sinu še ne morem povedati. Premalo časa ga poznam, da bi mogel o njem izreči določno sodbo. Prepričan sem pa, da bo postal Tom značajan, dober in vzgleden fant.

Vaš p. Middleton S. J.«

Tom je zadržal, njegove oči so žarele v sladkosti. Sklonil je glavo, da bi skrnil solzo. Ni odgovoril. Če bi hotel kaj narediti, bi se vrgel k nogam svojega profesorja.

*) Zgodba je še iz dobe pred dekretom Pija X. o zgodnjem sv. obhajilu. Op. prev.

(Dalje prihodnjic.)

Razvedrilo sovjetske mladine

»Pravda«, uradni organ komunistične stranke, ki izhaja v Moskvi, je prinesla prav v tem zadnjem času mnogo zanimivih novic o načinu, kako rdeča mladina prebije svoj prosti čas. Poglejmo vsaj v nekaterih točkah, kaj pravi moskovsko glasilo.

»Vas Astrašanka je eno važnejših naselij v okraju Dnjeprpetrovsk. Tu imajo svoje središče trije važni »kolhozi«, in sicer: Trgovska podružnica, Skladišče oziroma kolarnica za poljske traktorje in Poljedelska šola. Mladine je v tem naselju razmeroma precej, posebno pa je številna družba inteligentnih mladeničev. Zato ne bi bilo nič čudnega, ako bi se tu razvilo živahno prosvetno življenje. In res je prišlo svoj čas v kratkem do precejšnjega zanimanja za prosvetno delo, a žal, da je od tistega časa minilo že nekaj let. Toda sedaj je nastopil temeljit preobrat: vsakršno kulturno udejstvovanje, zlasti tisto, ki bi moglo dvigniti duševno življenje, se zdí, kot da je zamorjeno od smrtonosnega brezčutja. Nič več ne ustanavljajo krožkov, ki bi imeli namen dvigniti kulturo, a so stare organizacije te vrste zapadle popolnemu uničenju.

Sredi naselbine se vzdiguje ponosna stavba, ki je po videzu skoro veličastna. Velikanska ključavnica zapira vrata, ki vodijo v notranjost, a so tečaji že vsi zarjaveli. Pred nedavnim časom je to poslopje služilo za prostor, kjer so se urili mladeniči v telovadbi in atletiki.

Preteklega leta pa je bila ta telovadna dvorana vzeta svojemu namenu, ne da bi kdo mogel uginiti pravi vzrok. Dvorana je bila oddana v najem za skladišče, čeprav dejansko ni bilo take stiske za prostor.

Mladina pa se shaja sedaj v neki krčmi, kjer popiva.

Precej je mladeničev, katerim mrzi, da bi na tak način zabijali proste ure. Toda danes pač ni drugega kraja, kjer bi se mogla mladina razvedriti in preživeti svoj prosti čas.

In spet drug slučaj! Za denar, ki so ga zbrali vsi trije kolhozi, so kupili projekcijski kinoaparát. To se je zgodilo pred dvema letoma. In danes: aparatúra ni več uporabna ter so jo postavili v kot, kjer je že vsa zarjavela.

Ti slučaji pa v omenjenem okraju niso osamljeni. Na podobne primere bi našli tudi v okraju Novi Vasiljevski. Sredstva in priprave, ki bi mogle izdatno služiti razvedrilo mladine, so popolnoma opuščene ter zročene pozabi.«

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).